

ОТКРОВЕНИЕ 20

ПОСЛЕДНАТА БИТКА И ОТВЪД

Прочит: Езекиил 38; Откровение 20:7-15

Миналия път разгледахме първите 6 стиха от гл. 20 на книгата Откровение. Основната тема в тях е 1000 годишното царство, за което се казват 3 неща: (1) сатана ще бъде вързан (2) част от мъртвите възкръсват (3) светиите царуват с Христос. Ние говорихме подробно за всяко от тези неща и аз ви казах, че според мен това не са събития, които ще се случат някъде в неопределеното бъдеще, а вече са били реалност за първите читатели на книгата както са реалност и за нас днес.

Но следващата част от главата вече говори за бъдещето. Нека да продължим да четем от ст. 7 нататък:

Откровение 20:7-10 И когато се свършат хилядата години, Сатана ще бъде пуснат от тъмницата си и ще излезе да мамии народите по четирите краища на земята, Гог и Магог, да ги събере за войната, чийто брой е като морския пясък. И те се разпротряха по цялата широчина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град; но огън падна от Бога от небето и ги погълна. И дяволът, който ги мамеше, бе хвърлен в езерото от огън и сяра, където са и звярът, и лъжеспророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем до вечни векове.

Откровение 20 глава започва с описание на връзването на сатана. Йоан ясно посочва каква е целта на това връзване в ст. 3: „за да не мамии вече народите.” Ние казахме, че това означава, че той няма да може да спре благовестието и да попречи на хората да се спасяват, нито ще успее да унищожи църквата. Сега обаче, казва Йоан, нещата се променят. Не ни е казано защо става това и каква е причината. Може би всички, които е трябвало да чуят благовестието вече са го чули. В Римляни апостол Павел казва ясно, че Бог знае от самото начало кой ще повярва и какъв е броят на хората, които ще се спасят. Може би сега този брой се е изпълнил. Но ние можем само да гадаем. Каквато и да е причината дявола, казва Йоан, е освободен и ще излезе да мамии народите по четирите краища на земята. Може би това отново е свързано с написаното от Павел в

2 Солунци 2 глава 7-10 Защото тайната на беззаконието вече действа, само че няма да стане явна, докато не бъде отстранен онзи, който сега я възпира; и тогава ще се яви беззаконният, когото Господ Исус ще убие с дъха на устата Си и ще изстреби с явлението на пришествието Си, този, чието идване се дължи на действието на Сатана, съпроводено от всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с цялата измама на неправдата, за онези, които погиват, защото не приеха да обичат истината, за да се спасят.

Две неща в този текст ни напомнят думите на апостола в Откровение 20. (1) Някой възпира тази сатанинска личност в настоящето точно както в Откровение сатана е вързан и не може да използва цялата си сила (2) Тази личност ще действа с измама т.е. тя ще мами хората. Това отново напълно хармонира с казаното в Откровение 20.

Ние не можем да сме напълно сигурни, че между тези два текста има връзка. Това, което знаем е, че сатана ще работи по начин, по който порано не му е било позволено. И (както казват ст. 8-9) *ще излезе да мами народите по четирите краища на земята, Гог и Магог, да ги събере за войната, чийто брой е като морския пясък. И те се разпротряха по цялата широчина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град.*

Йоан определя резултата от измамата на сатана като война. Но това не е война между отделни държави, а една по-особена война. Ние четем за нея в цялата книга Откровение – това е войната на сатана срещу Божиите хора. И тук Йоан ни описва последната битка.

Ние трябва да внимаваме, за да не разберем този текст погрешно. Когато говори за събрана огромна армия, за стана на светиите, за възлюбения град и за битка Йоан не иска да каже, че това ще бъде някаква физическа война, в която Божиите хора от една страна и измамените от дявола от друга ще воюват с физически оръжия на някое конкретно място. Дори и самият текст ни подсказва това - там пише, че враговете на Божиите хора са се разпрострели по цялата земя. Другата страна в битката е наречена свети и възлюбения град – две имена, които се употребяват за църквата. С други думи това ще бъде битка, която ще се случва на всяко място, където има църква и вярващи в Христос хора.

Доколкото аз мога да разбера тези стихове казват, че в края на историята, освободен да мами народите, сатана ще вдигне целия свят срещу църквата – нещо, което сега не може да направи защото Бог го възпира. Това ще бъде последното преследване на църквата, може би най-голямото, което историята познава.

Когато описва враговете на църквата, Йоан ги нарича с две имена – *Гог и Магог*. Можем да ги открием отново в Стария Завет, в Езекиил 38 гл. (в контекст глави 37-48 отново с образен език следват Откровение 20-22.. Но конкретно в 38 глава ние отново срещаме тези имена – *Гог и Магог*.)

Езекиил 38:1-6 *И Господното слово дойде към мен и каза Сине човешки, насочи лицето си към Гог, в земята на Магог, княза на Рос, Мосох и Тувал, и пророкувай против него, като кажеш: Така казва Господ Йехова: Ето, аз съм против тебе, Гоге, княже на Рос, Мосох и Тувал Ще те обърна, ще сложа кука на челюстите ти и ще те извадя с цялата ти войска, коне и конници, всички напълно въоръжени, едно голямо пълчище Гомера и всичките му пълчища, дома на Тогарма, от най-далечните страни на север и всичките му пълчища, и много народи с тебе.*

Хората винаги са спекулирали за това кой се крие зад тези имена. През средните векове когато над християнска Европа е надвиснала заплахата от османско нашествие Гог и Магог е била Турция. По време на студената война станаха Русия. В подкрепа на това се привеждаше ст. 6 от Езекиил - ще дойдат от север. Ето, всичко съвпада, твърдяха убедено някои вярвци: Гог е наречен *княз на Рос, Мосох и Тувал*. Рос, е Русия, а Масох и Тувал са Москва и Тоболск (град в Сибир). Товае, което ще намерите в някои от популярните коментари, които се опитват да предсказват бъдещето. Някои от техните книги са издадени на български и сигурно някои от вас са съставили своите разбирания за Откровение и Езекиил от тях.

Нека да ви кажа, че в момента, в който напуснем популярните книжки и започнем да изследваме текста сериозно нещата изглеждат по съвсем друг начин. Истината е, че историците са идентифицирали какво се крие зад *Масох и Тувал* – не Москва и Тоболск, а групи племена наречени моски и тибарени, които в древността са били известни мародери и които Езекиил използва като нарицателни имена именно с такова значение. За пророка и апостола също така е съвсем естествено заплахата да дойде от север, защото традиционно именно от тази посока идват заплахите и за Израел и за Рим.

Сега когато Русия вече не е такава сила и комунизма падна почти навсякъде по света се заговори за някаква обединена арабска сила (Атентатите около 11 Септември в Америка и войните около Ерусалим само наливат вода в мелницата на подобни твърдения) или за азиатска експанзия. Но Бог не ни е дал Откровение и Езекиил, за да ги четем по този начин. Всъщност това е именно начина, по който те не трябва да се четат. Това, което Йоан иска да каже е, че Божия народ, църквата, ще бъде нападната не от конкретен народ или държава, а от невярващите по целия свят. И той използва образа на Гог и Магог, които по времето на Израел са били мародерстващи племена, за да изрази своята идея.

Но Йоан ни дава и други детайли. Това гонение, ни казва той, ще продължи само *кратко време* (ст. 3. Апостолът съвсем съзнателно поставя този детайл на фона на 1000 години, през които възкресените светии царуват заедно с Христос). В края на това гонение, казва Йоан, *огън падна от Бога от небето и ги погълна* (ст. 9). За същото говори Захарий 14, но аз отново ще използвам текст от Езекиил 39.

39:1-6 А ти, сине човешки, пророкувай против Гог, като кажеш: Така казва Господ Йехова: Ето, аз съм против тебе, Гоге, княже на Рос, Мосох и Тувал. Ще те обърна и примамя и като те изведа от най-далечните страни на север, и ще избия лъка ти от лявата ти ръка и ще направя да паднат стрелите от дясната ти ръка И ще изпратя огън върху Магог и върху онези, които живеят безгрижно на островите; и те ще познаят, че аз съм Господ.

Отново, когато Езекиил говори за народите нападащи Божиите хора в последния ден като използващи лъкове и стрели той не иска да каже, че в бъдеще войните отново ще се водят с такива оръжия. Нито пък когато казва, че Бог ще изпрати огън от небето това означава атомна бомба или някакво друго съвременно ядрено оръжие нито дори, че задължително ще падне огън, който ще изгори всички тези хора. И Езекиил и Йоан използват образен език и внушават определени идеи. Това, което Йоан иска да каже е, че в края на краищата Бог ще се намеси. Той го е правил вече много пъти в историята – ние знаем това добре. Но сега, казва той, нещата ще бъдат различни. Дошло е време Бог не просто да избави Своите хора, но да сложи ред в цялото творение.

И точно това ни казва Йоан в следващите стихове:

Откр. 20:11-15 След това видях един голям бял престол и Онзи, Който седеше на него, от Чието лице побягнаха земята и небето и не се намери място за тях. Видях и мъртвите, големи и малки, да стоят пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според делата си по записаното в книгата. И морето предаде мъртвите, които бяха в него; и смъртта, и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бяха съдени - всеки според делата си. И смъртта, и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. И ако някой не се окаже записан в книгата на живота, той бе хвърлен в огненото езеро.

Йоан казва, че ще се случат 2 изключително важни неща. Първото от тях е всеобщото възкресение на мъртвите. Бих искал тук да спрем и да отделим на това малко повече време. Забелязал съм, че много християни имат едно неясно, ще кажа дори неправилно виждане за това какво става след смъртта. За мнозина надеждата за вечен живот е, че ще дойде едно време, когато те ще се освободят от това временно тяло, което понякога ни създава толкова проблеми и тогава душата, която е по-добрата част от нас, ще живее вечно при Бога. Може би някои от вас виждат нещата по този начин. Но това не е християнското виждане.

Когато жените отидоха до гроба на Исус в първия ден на седмицата те не видяха дух – това, което видяха беше празния гроб, липсващото тяло и възкръсналия Исус. И когато ние казваме, че Христос възкръсна ние имаме в предвид точно това – човешкото тяло, което Той беше приел за Свое възкръсна. По този начин Христос не показва, че има живот след смъртта и че ние можем да отидем в небето – Той показва нещо много по-различно. Показа, че самата смърт е победена.

Една от най-въздействащите места в евангелието на Йоан е 11 глава – възкресението на Лазар. Ст. 35 казва, че когато застава пред гроба Исус се просълзява. Но ако четем текста на оригиналния език, на който той е написан, става ясно, че Исус е не само дълбоко наскърбен, но и разгневен – разгневен от реалността на смъртта, която убива хората и разваля Божието

добро творение. И ние знаем, че Исус възкресява Лазар. Но след това тялото на Лазар продължава по същия начин както преди това да остарява и накрая той умира втори път. Смъртта продължава да действа в него. Но при празния гроб на Исус се случва нещо различно – Исус възкръсва, Неговото човешко тяло възкръсва, за да не умре никога повече. И това означава победа над смъртта. Защото ако Христос е победил смъртта и е възкръснал то същото ще се случи и с нас. Павел взема тази тема и я развива по един прекрасен начин в

1 Коринтяни 15:20-22 *Но сега Христос е бил възкресен, първият плод от починалите. Понеже както чрез човека дойде смъртта, така чрез човека дойде възкресението на мъртвите. Защото както в Адам всички умират, така и в Христос всички ще живеят.* И след това ст. 26 *И смъртта, най-последният враг, и тя ще бъде унищожена.*

Ние не сме създадени с безсмъртна душа и смъртно тяло, което има за цел да ни служи единствено по време на нашия кратък земен живот, след което се освобождаваме от него. Бог е създал човека да бъде творение, което се състои от безсмъртна душа и безсмъртно тяло. И ако нашето тяло умре, а душата ни продължи да живее ние не ставаме по-свободни, а по-малко хора. И колкото и добре да са тези християни, които умират и отиват при Бога те не са достигнали това състояние на блаженство, което е приготвено за тях и никога няма да го достигнат докато техните тела не бъдат възкресени.

Чуйте как Павел обяснява това във

2 Кор. 5:1-5. Започвам да чета от ст. 1: *Защото знаем, че ако се развали земният ни дом, телесната ни скиния, имаме от Бога здание на небесата, дом неръкотворен, вечен.* Ап. Павел говори за земен и за небесен дом. Земния дом той нарича *скиния*, което означава шатра или палатка – подслон, който хората са използвали докато са били на път, а не в който са живеели постоянно. Но кой е този дом? Някои ще каже – небето. Не, Павел не говори тук за небето. Той говори за тялото. И Павел казва ясно – *тялото е вашето вечно жилище, вие няма да го оставите, когато отидете при Бога.* Ст. 2-4 *Понеже в този дом и стеном, като копнеем да се облечем с нашето небесно жилище, Защото ние, които сме в тази телесна скиния, стеном като обременени; не че желаем да се съблечем, но да се облечем още повече, така че смъртното да бъде погълнато от живота.* Сега тялото може би ни създава проблеми. Но Павел казва: решението не е да оставите това тяло, да се освободите от него или както той се изразява: *да се съблечем.* Не, той казва точно обратното - *не че желаем да се съблечем, но да се облечем още повече, така че смъртното да бъде погълнато от живота.*

Ст. 5 *А Бог е, Който ни е направил точно за това и ни е дал Духа в залог на това.* Святия Дух, казва Павел, ни е даден като залог т.е. като гаранция, че Бог ще се погрижи като за душата така и за тялото ни. Той живее в

нашето тяло и това трябва да ни увери, че това тяло няма да бъде захвърлено, а ще бъде спасено, изкупено и прославлено.

И той продължава да говори за това в Римл. 8:23 *ние, които имаме първите плодове на Духа, и самите ние въздишаме в себе си и очакваме осиновението си, т. е. изкупването на нашето тяло.* И по-нататък в Ефесяни 5:23 *Христос е спасител на тялото.*

Единното послание на целия Нов Завет е, че тялото участва в спасението, нашето спасение е една реалност, но то все още не е напълно реализирано. Ние разбираме това всеки път когато се разболеем или когато с течение на годините тялото ни остарява и силите ни изневеряват. Но да се освободим от тялото не е решение. По този начин ние няма да станем по-истински хора, а ще се смалим единствено до сянка на самите себе си.

Но сега в Откровение ние четем какво предстои. Мъртвите възкръсват; в Христос или чрез Христос всички възкръсват. Морето предава мъртвите, адът предава мъртвите, смъртта предава мъртвите.

Всеки човек живял някога е призован да даде отчет пред Бога. И това е втората важна тема в текста. Йоан отново използва образи от Стария Завет този път взети от книгата на пророк Данаил:

Дан. 7:9-14 Гледах, докато бяха положени престоли и Старият по дни седна, Чието облекло беше бяло като сняг и космите на главата Му - като чиста вълна, престолът Му - огнени пламъци, и колелата Му - пламтящ огън. Огнена река излизаше и течеше пред Него; милион служители Му слугуваха и мириади по мириади стояха пред Него; съдилището бе открито и книгите се отвориха. Гледах в нощните видения и, ето, един като Човешки Син идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и го доведоха пред Него. И на Него бе дадено владичество, слава и царство, за да Му слугуват всички племена, народи и езици. Неговото владичество е вечно - то няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши.

Езикът в този пасаж е много подобен на този от Откровение.

Трона е същия, който вече видяхме в 4 глава. От лицето на стоящия в него побягват небето и земята. Това е Богът-Създател, Който идва да съди цялото творение. Книгите, разбира се, не истински книги, а образен език, който показва, че всички наши дела са видени и запомнени и ще ни се иска отчет. Сега този момент е дошъл. Но заедно с това ние трябва да обърнем внимание и на нещо друго - освен тези книги се отваря и една друга книга, която е книгата на живота. И тя не е запис на дела, а на спасение.

Понякога ние погрешно разбираме идеята за съд. Тя ни навява представата за един зъл, капризен и корумпиран управник, от когото в повечето случаи не можем да очакваме нищо добро. Но Бог не е такъв. Той носи справедливост. Затова вестта, че Бог започва да съди е една радостна вест за цялото творение.

Пс. 96:11-13 Нека се веселят небесата и нека се радва земята. Нека бучи морето и всичко, което има в него. Нека се развеселят полетата и всичко, което е на тях; тогава ще пеят с радост всички дървета и гората пред Господа, защото Той иде, защото иде да съди земята; ще съди света с правда и племената - във верността Си

Именно по този начин са усещали нещата древните евреи – един малък и често преследван и поробван народ. За тях началото на Божия съд е бил идването на тяхната помощ и на тяхното спасение. Те са чакали и търсели този съд, те са се молели за него викайки към Бога: “Кога ще дойдеш да ми помогнеш?”

Пс. 35:22-24 Ти си видял, Господи, да не премълчиш; Господи, да не се отдалечиш от мене, стани и се събуди за съда ми; за делото ми, Боже мой и Господи мой. Съди ме, Господи, Боже мой, според правдата Си и да не тържествуват над мене.

Пс. 17:1-6 Послушай, Господи, правото; внимавай към вика ми; дай ухо на молитвата ми, която принасям с искрени устни. Нека излезе присъдата ми от присъствието Ти; очите Ти нека гледат справедливо. Изпитвал си сърцето ми; посетил си ме нощно време; опитал си ме и не си намерил в мене никакво зло намерение. Мислите ми не надвишават устата ми. Колкото до човешките дела, чрез думите на Твоите уста аз опазих себе си от пътищата на насилниците Стъпките ми са се пазили здраво в Твоите пътища; краката ми не са се подхлъзнали. Аз Те призовах, Боже, защото ще ми отговориш; приклони към мен ухото Си и послушай думите ми.

Това е едната страна на Божия съд. Но то им и друга страна, която е доста по-мрачна. Йоан я описва като огнено езеро и като втора смърт, която е по-лоша от първата, физическа смърт.

На мен винаги ми е било трудно да говоря за Божия съд. Някои християни говорят за това почти радостно – кога най-после Бог ще дойде, за да отдаде на този или онзи това, което заслужава. Но такова отношение не е Божието отношение. Това, което виждаме в библията е отношение на баща, детето на който е решило да се обърне срещу него, но който въпреки това продължава да го обича. Това е притчата за блудния син.

- *Лука 13:34 Йерусалиме! Йерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошка прибира пилците си под крилата си, но не искахте!*

Това е отношението на Бога. На кръста Неговите ръце са отворени, сякаш искат да прегърнат целия свят.

Но идеята за Божия съд винаги включва в себе си и правото на избор – избор човек да живее без Създателя си или по-точно във вражда с Него.

Съвременният човек не обича идеята за почит и покорство пред някой. Той вижда в това някаква спънка, едно ограничаване на собствената му свобода.

Но истината отново е, че свобода от този тип не ни прави по-свободни, а просто по-малко хора.

Ние трябва да знаем, че раздялата винаги е инициирана от хората и никога от Бога. Исус много образно илюстрира това с една притча: Богат земевладелец вдига сватба за сина си и кани всички в селото да присъстват. Хората са поканени на сватбата, но отказват да дойдат и избират да останат гладни на студа и в нощта докато в къщата тече угощението. Това е, което се крие зад идеята за Божия съд и отхвърляне. Аз не зная какво представлява ада, но знам, че вратата му е залостена от вътрешната страна (К.С. Луис).

Но над и отвъд всичко това остава Божието обещание. За тези, които вярват в Исус, които са избрали да свържат живота си с Него, за тези, които са приели поканата за сватбата има една твърда увереност. Над тези, които са възкръснали първи път втората смърт няма да има сила.